

gik Danmark videre i Henseende til forholdsvis Indskrænkning af Forsvarsvæsenet end nogen anden Stat paa det daværende Tidspunkt, og Mindretallet skønner ikke, at den udenrigs- og militærpolitiske Situation siden da er tilstrækkelig afklaret til, at man kan anse det for forsvarligt at foretage større Afgivelser fra de Principper, der er nedlagt i det nu bestaaende Forsvarssystem; tværtimod er Tidspunktet for saadanne Ændringer det uheldigst mulige. Sandsynligvis staar Tyskland foran Optagelse i Folkenes Forbund, men uden at man har Klarhed over Virkningen deraf. Endvidere er der endnu Uvished om, hvorvidt en Voldgifts-Traktat mellem Danmark og Tyskland bliver afsluttet, ligesom man er uden Viden om dens Omfang. Og endelig staar man foran Folkeforbundets Sammenkaldelse af en Nedrustningskonference, der skal drøfte Muligheden af en almindelig Nedrustning. Allerede af de her nævnte Grunde kan Mindretallet ikke medvirke til det foreliggende Lovforslags Gennemførelse. — Men Mindretallet ønsker at tilføje, at Lovforslagets Vedtagelse paa nærværende Tidspunkt som ganske isoleret Handling fra Danmarks Side vil prisgive Landets Handfrihed som selvstændig Stat og overlade baade dets Pligter og Rettigheder til andre Magter.

Mindretallet indstiller derfor Lovforslaget til Forkastelse, idet det udtaler Ønsket og Haabet om, at den mellemfolkelige Udvikling snarest maatte muliggøre Genoptagelsen ogsaa af vort Forsvars-Problem med det Formaal yderligere at lette de personlige og økonomiske Byrder, som en hensigtssvarende Ordning medfører“.

Det andet Mindretal (de Konservative) indstillede ligeledes Lovforslaget til Forkastelse med følgende Bemærkninger: „Ved Forsvarslovene af 1922 har Danmark, som det hedder i den af den danske Minister i Bern paa Regeringens Vegne til Folkeforbundet overrakte Skrivelse af 20. Januar 1923, bestræbt sig for at nedbringe Rustningerne til det Mindstemaal, som efter den danske Regerings Opfattelse maatte anses for absolut nødvendigt under Hensyn til de Krav, som Landets nationale Sikkerhed og internationale Forpligtelser stiller, saavel som under Hensyn til Landets Beliggenhed og særlige Forhold. — Mindretallet maa som sin Opfattelse tilføje, at man i 1922 gik den yderste forsvarlige Grænse for Nedsættelser meget nær. — Mindretallet under vurderer nu ingenlunde de ved Locarno-Overenskomsterne og alle de senere Aars Voldgiftstraktater skabte Muligheder for, at stedse flere mellemfolkelige Tvister kan afgøres ad fredelig Vej. Mindretallet hilser denne Udvikling med Glæde. — Men det kan ikke anse Tilstanden i Verden omkring os saaledes ændret og kan navnlig ikke se, at Nedrustningen